

FRANK HERBERT
ÎMPĂRATUL-ZEU AL
DUNEI

Ediția a VI-a

Traducere din limba engleză
ION DORU BRANA

ARMADA

Coperta: Adnan VASILE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HERBERT, FRANK

Împăratul-Zeu al Dunei / Frank Herbert; trad. din lb. engleză: Ion Doru Brana.

- Ed. a 6-a - București : Nemira Publishing House, 2019

ISBN 978-606-43-0526-8

I. Brana, Ion Doru (trad.)

821.111

Frank Herbert

GOD EMPEROR OF DUNE

Copyright © Herbert Properties LLC, 1981

© Nemira, 1993, 2003, 2005, 2012, 2013, 2019

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Viorica DUMITRENCO

Tiparul executat de ARTPRINT SRL

Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0526-8

Fragment din alocuțiunea pronunțată de Hadi Benotto
cu prilejul prezentării descoperirilor de la Dar-es-Balat,
pe planeta Rakis:

Am astăzi nu doar plăcerea de a vă anunța descoperirea extraordinarului depozit conținând, printre altele, o monumentală colecție de manuscrise imprimate pe hârtie-cristal riduliană, ci și mândria de a vă putea oferi argumentele noastre cu privire la autenticitatea acestor descoperiri. Într-adevăr, avem toate motivele să credem că am scos la lumina zilei jurnalele originale ale lui Leto II, Împăratul-Zeu.

În primul rând, permiteți-mi să vă reamintesc de tezaurul istoric pe care-l cunoaștem cu toții sub denumirea de *Jurnalele Furate*, acele străvechi caiete care, de-a lungul secolelor trecute, ne-au oferit un ajutor inestimabil pentru înțelegerea strămoșilor noștri. După cum știți, *Jurnalele Furate* au fost descifrate inițial de Ghilda Spațială, iar Cheia Ghildei a reprezentat și metoda folosită pentru traducerea manuscriselor recent descoperite. Nimeni nu poate contesta vechimea acestei Chei a Ghildei, ea constituind *singura* cale de decodificare a manuscriselor.

În al doilea rând, aceste caiete au fost redactate pe un dictatel ixian de fabricație cu adevărat arhaică. De altfel, *Jurnalele Furate* nu lasă nicio îndoială asupra faptului că aceasta a fost, într-adevăr,

modalitatea aleasă de Leto II pentru înregistrarea observațiilor sale istorice.

În al treilea rând, după părerea noastră, la fel de extraordinar ca și conținutul său este depozitul propriu-zis. Sanctuarul în care au fost păstrate aceste *Jurnale* este, în mod indubitabil, un artefact de concepție ixiană, a cărui realizare, deopotrivă primitivă și de o stupefiantă ingeniozitate, va pune, fără doar și poate, într-o nouă lumină epoca istorică desemnată generic „Dispersia“. Cum era de așteptat, depozitul era invizibil. El se afla îngropat la o adâncime mult mai mare decât lăsau să se presupună miturile și Istoria Orală, emițând și absorbind radiații menite a simula caracterul natural al mediului înconjurător, printr-un proces mimetic care, în sine, nu avea nimic surprinzător. Ceea ce i-a surprins pe inginerii noștri însă este modul în care acest lucru a fost realizat cu o tehnologie realmente rudimentară și cu mijloace mecanice dintre cele mai primitive.

Observ că unii dintre dumneavoastră par a fi la fel de tulburați de aceste amănunte pe cât am fost noi la început. Într-adevăr, suntem înclinați să credem că ne aflăm în prezența primului Glob Ixian, non-spațial, din care au derivat toate dispozitivele ulterioare de acest gen. Dacă nu este chiar cel dintâi, credem, oricum, că trebuie să fie unul dintre primele, încorporând aceleași principii și conceput aidoma celui dintâi.

Pentru a răspunde fără preget văditei dumneavoastră curiozități, dați-mi voie să vă asigur că vă vom conduce chiar peste câteva minute într-o scurtă vizită prin depozit. Nu vă vom cere decât să păstrați liniștea cât timp vă veți afla în încăperile subterane, deoarece inginerii și specialiștii noștri aflați înăuntru lucrează încă la clarificarea unor mistere.

Ceea ce mă aduce la cel de-al patrulea punct și, probabil, la cheia de boltă a descoperirilor noastre. Mi-ar veni greu să vă descriu emoția cu care vă aduc acum la cunoștință existența unei noi minuni în situl de la Dar-es-Balat. Este vorba de o colecție de înregistrări fonice veritabile, realizate, conform indicațiilor anexate, de Leto II cu vocea tatălui său, Paul Muad'Dib. Întrucât

În Arhivele Bene Gesserit există înregistrări autentificate ale vocii Împăratului-Zeu, am transmis Surorilor câteva mostre din documentele sonore aflate în posesia noastră – toate, înregistrări pe un străvechi sistem microbalon – însoțite de o cerere oficială pentru efectuarea unei expertize comparative. Nu avem nicio îndoială că înregistrările noastre vor fi autentificate.

Și acum vă rog să vă îndreptați atenția asupra fragmentelor traduse ce vi s-au înmânat la intrare. Folosesc prilejul pentru a vă cere scuze în legătură cu greutatea lor. I-am auzit pe unii dintre dumneavoastră glumind pe seama acestui fapt. Am recurs la hârtia obișnuită doar dintr-un motiv practic – economia. Caietele originale au fost imprimate cu caractere atât de mici, încât trebuie să fie supuse unui grosiment considerabil ca să poată fi deslușite. În realitate, ar fi nevoie de peste patruzeci de fascicule de felul celui pe care-l aveți în mâini pentru a retranscrie conținutul unui singur original imprimat pe cristal ridulian.

Dacă proiectorul... Da, mulțumesc. Pe ecranul din stânga vedeți acum proiectată o porțiune a unei pagini originale. E vorba de pagina întâi a primului caiet. Traducerea noastră apare pe ecranul din dreapta. Vă atrag atenția asupra valorii probante intrinseci a textului, asupra egotismului poetic al vocabularului, precum și asupra semnificației stabilite de traducere. Stilul evocă o personalitate coerentă și deci identificabilă. Părerea noastră este că aceste rânduri nu puteau fi așternute decât de cineva care avea acces la o memorie colectivă ancestrală, de cineva care s-a străduit să împărtășească, într-un mod cât mai clar cu putință, extraordinara sa experiență a unei serii de existențe anterioare, pentru a fi înțeleasă de cei care nu erau înzestrați cu același dar.

Vă rog să vă concentrați acum asupra mesajului propriu-zis. Toate referințele întăresc ceea ce istoria ne-a învățat despre singurul care, în opinia noastră, ar fi putut redacta o asemenea relatare.

Și v-am mai rezervat o surpriză, sperăm, plăcută. Mi-am îngăduit să-l invit pe celebrul poet Rebeth Vreeb să urce, alături de noi, la această tribună pentru a citi un scurt pasaj din prima pagină a traducerii. Deoarece avem convingerea că, chiar și în

tălmăcire, cuvintele capătă un aspect diferit atunci când sunt citite cu voce tare. Dorim să împărtășim cu dumneavoastră copleșitoarea emoție pe care ne-au inspirat-o aceste rânduri.

Doamnelor și domnilor, să-l ascultăm pe Rebeth Vreeb.

Fragment din lectura lui Rebeth Vreeb:

Vă încredințez că sunt cartea destinului.

Întrebările sunt dușmanii mei. Căci întrebările mele explodează! Răspunsurile se împrăștie ca un stol speriat, întunecând cerul amintirilor mele inevitabil. Niciun răspuns, nici măcar unul singur nu ajunge.

Câte reflexii prismatice fulgeră atunci când pătrund în terifianta arenă a trecutului meu! Sunt o așchie de silex închisă într-o cutie. Cutia se rotește și se clatină. Sunt azvârlit încoace și încolo, într-un uragan de mistere. Iar când cutia se deschide, mă întorc în această prezență ca un străin pe un tărâm primitiv.

Încet (încet, spun) îmi reînvăț numele.

Dar asta nu înseamnă că mă cunosc mai bine!

Această persoană cu numele meu, acest Leto care-i al doilea ce poartă acest nume, găsește în mintea lui și alte voci, alte nume și alte locuri. O, vă asigur (așa cum am fost eu însumi asigurat) că nu răspund decât la un singur nume. Dacă strigați: „Leto“, eu sunt cel care răspunde. Suferința face posibil acest lucru. Suferința, și încă ceva!

Eu țin firele!

Toate se află în stăpânirea mea. Îmi este de-ajuns să-mi imaginez o temă – să zicem ... *oameni care-au murit de tăișul sabiei*, și îi am pe toți, însângerați, fiecare imagine intactă, fiecare rictus, fiecare geamăt...

Sau *bucuriile maternității*. E suficient să gândesc asta, și iată paturile de naștere, surâsurile în serie ale pruncilor, pârguitul dulce al noilor generații, primii pași șovăitori ai copilașilor înțărcați și primele victorii ale adolescenței. Toate acestea se perindă

și se încalecă înlăuntrul meu, până ce nu mai deslușesc altceva decât uniformitate și repetiție.

„Păstrează totul cu grijă“, mă avertizez.

Cine ar putea tăgădui valoarea unei asemenea experiențe, însemnătatea cunoașterii prin intermediul căreia privesc fiecare nouă clipă?

Ah, dar acesta este trecutul!

Înțelegeți?

Nu e decât trecutul!

„În dimineața aceasta m-am născut într-o iurtă, la marginea unei stepe dintr-o țară aflată pe o planetă care nu mai există. Măine mă voi naște altundeva, în pielea altcuiva. Încă nu m-am hotărât. Dar în această dimineață... ahh, viața asta! Când ochii au învățat să privească, am văzut în lumina strălucitoare a soarelui iarba frământată de copitele cailor, am văzut un popor vigoșos, prins cu îndeletnicirile existenței sale încântătoare. Unde... of, unde a dispărut toată vigoarea aceea?”

Jurnalele Furate

Cele trei ființe umane care fugeau către Nord, printre umbrele proiectate de lumina lunii în Pădurea Interzisă, se înșirau pe aproape o jumătate de kilometru. Ultimul dintre fugari alerga la mai puțin de o sută de metri în fața lupilor D, care-i urmăreau. Auzea fiarele chefnind și găfâind lacome în spatele lui, așa cum făceau întotdeauna când prada era la vedere.

Cu Prima Lună aproape la verticală deasupra pădurii, era destulă lumină sub arbori și, cu toate că locul se afla la latitudinile superioare ale Arrakisului, căldura rămasă după o zi de vară se făcea încă simțită. Curentul de aer nocturn dinspre Ultimul Deșert al Sareerului purta miresme de rășină și exalații umede pe pământ reavăn. În răstimpuri, briza venită de deasupra Mării Kynes, de dincolo de Sareer, traversa pista fugarilor, aducând iz de sare și de pește.

Printr-o ironie a sortii, fugarul din urmă se numea Ulot, ceea ce în grai fremen însemna *răzleț drag*. Mic de statură, Ulot avea o tendință de îngrășare, care adăugase constrângerea unui regim alimentar sever la cea a antrenamentului în vederea acestei expediții. Dar, chiar și ogârjit în această goană disperată, Ulot avea aceeași față rotundă, cu ochii mari și căprui, vulnerabili în mijlocul a ceea ce părea a fi prea multă carne.

Lui Ulot îi era clar că nu va mai putea să alerge prea mult. Respirația îi devenise sacadată și suierătoare. Se împiedica tot mai des. Dar nu-și striga în ajutor tovarășii. Știa că nu i-ar fi putut veni în ajutor. Făcuseră cu toții același legământ, conștienți că nu vor avea altă apărare decât vechile virtuți și loialități fremene. Asta rămânea valabil, chiar dacă tot ce ținea de trecutul fremen căpătase un iz vetust – izul tradiției învățate papagalicește de la fremenii de muzeu.

Loialitatea fremenă era cea care ținea încleștată gura lui Ulot, deși acesta își dădea perfect de bine seama ce-l aștepta. Era o demonstrație admirabilă a vechilor calități, chiar dacă oarecum patetică, dat fiind faptul că niciunul dintre fugari nu cunoștea decât din cărți și din legendele Istoriei Orale virtuțile pe care le maimuțărea.

Lupii D câștigau tot mai mult teren față de Ulot. Siluetele lor cenușii aveau aproape înălțimea unui om. Alergau în salturi lungi, scoțând scheunători de nerăbdare, cu boturile întinse, cu ochii ațintiți la prada pe care le-o dezvăluia clarul de lună.

Ulot se împiedică de-o rădăcină și fu cât pe ce să cadă. Asta îi dădu un plus de energie. Țâșni înainte, câștigând cam o lungime de lup față de urmăritorii lui. Brațele i se mișcau ca niște pistoane. Respira zgomotos, cu gura larg deschisă.

Lupii D nu schimbă ritmul. Umbre argintii, fulgerând printre miremele verzi ale pădurii lor, știau că vor ieși învingători. Știau asta din experiență.

Din nou, Ulot se împiedică. Își regăsi echilibrul apucându-se de trunchiul unui copac tânăr și își continuă cursa icnind, cu respirația tăiată, cu picioarele tremurând, revoltate de

suprasolicitarea la care erau supuse. Nu mai avea energia necesară pentru un nou avânt.

Una dintre fiare, o lupoaică enormă, se deplasă în flancul stâng al lui Ulot, apoi se abătu brusc și-i tăie calea. Colți uriași sfâșiară umărul lui Ulot și-l făcură să se clatine, dar nu căzu. Mirosul iute al sângelui se adăugă izurilor pădurii. Un mascul mai mărunț îi înfipse colții în șoldul drept, și abia atunci Ulot se prăbuși, urlând. Haita dădu năvală și urletele lui se curmară cu o brutalitate finală.

Fără a zăbovi să se hrănească, lupii D își reluară urmărirea. Nasurile lor adulmecară solul și efluviile hoinare din aer, descoperind urmele calde ale altor doi fugari umani.

Următorul la rând se numea Kwuteg, un nume vechi și respectat pe Arrakis, un nume cunoscut încă din vremurile Dunei. Unul dintre strămoșii săi slujise ca Maestru al Alambicurilor Morții la Sietch Tabr, dar asta fusese cu peste trei mii de ani în urmă, într-un trecut apus, în care mulți nici nu mai credeau. Kwuteg alerga cu fuleul lung și ritmic al unui trup zvelt, ce părea a fi perfect adaptat unor asemenea eforturi. Plete negre fluturau în spatele trăsăturilor lui acviline. Ca și tovarășii săi, purta un colant de bumbac negru cu o țesătură deasă, care-i sublinia mișcărilor șoldurilor și ale coapselor mlădioase, în timpul unei respirații profunde și regulate. Numai viteza, anormal de mică pentru un atlet ca el, trăda faptul că se rănise la genunchiul drept în cursul coborârii versanților prăpăstioși care înconjurau Citadela Împăratului-Zeu, din Sareer.

Kwuteg auzise urletele lui Ulot, tăcerea sinistră care se așternuse brusc, apoi chefniturile lupilor D care-și reluseră vânătoarea. Încercă din răspuțeri să alunge din minte imaginea încă unui prieten ucis de monstroșii paznici ai lui Leto, dar imaginația nu se lăsă până ce nu-și efectuează numărul ei de magie neagră. Formulă mental un blestem la adresa tiranului, având însă grijă să nu-și irosească suflul pentru a-i da glas. Mai erau încă șanse să ajungă la adăpostul Fluviului Idaho. Kwuteg știa ce gândea despre el prietenii săi – chiar și Siona. Avusese dintotdeauna reputația unui conservator. Încă de copil, își făcuse obiceiul să-și

drămuiescă energia până în clipa în care avea cel mai mult nevoie de ea, adunând rezerve ca un moșneag avar.

În pofida genunchiului vătămat, Kwuteg iuți pasul. Știa că fluviul nu era prea departe. Durerea din picior depășise limita suportabilului, transformându-se într-un foc care-i ardea toată partea dreaptă a corpului. Știa care erau limitele rezistenței lui fizice. Știa și că Siona se va fi aflat acum foarte aproape de apă. Ea era cea mai bună alergătoare și la ea se afla pachetul etanș cu ceea ce furaseră din fortăreața Sareerului. Kwuteg își concentrează gândurile la acel pachet în timp ce își continua goana.

Du-l la loc sigur, Siona! Și folosește-l ca să-l distrugi pe tiran!

Scheunăturile nerăbdătoare ale lupilor D își făcură loc, cu brutalitate, în conștiința lui. Erau prea aproape. Și își dădu seama că n-avea scăpare.

Dar Siona trebuie să scape!

Riscă o privire peste umăr și văzu că unul dintre lupi avansa pentru a-l prinde din flanc. Planul lor de atac i se imprimă în minte. În clipa în care fiara sărea, Kwuteg sări și el. Având grijă să lase un copac între el și haită, se aplecă brusc și, cu ambele mâini, înșfăcă lupul de una dintre labelle dindărăt, apoi, fără a se opri, îl roti ca pe-o măciucă, silindu-i pe ceilalți să se împrăstie. Constatând că animalul nu era nici pe departe atât de greu pe cât se așteptase, și găsind parcă o ușurare în această deviere a efortului, Kwuteg începu să se învârtească asemenea unui derviş în transă, răsucind măciuca vie printre atacatori, până ce doi dintre ei zburară în lături, cu țestele zdrobite. Dar nu se putea apăra din toate părțile. Un mascul costeliv îi sări în spate, proiectându-l în trunchiul unui copac, și măciuca îi scăpă din mâini.

– Fugi! strigă cât îl ținură puterile.

Haita se năpusti. Kwuteg își înfipse dinții în beregata lupului costeliv. Mușcă adânc, cu toată forța de pe urmă a disperării. Sângele dihaniei îi împrășcă fața, orbindu-l. Rostogolindu-se, fără să știe încotro, Kwuteg înhăță alt lup. O parte a haitei se dizolvă într-o învâlmășeală de hămăieli și clămpănituri de fâlci, unele dintre animale aruncându-se asupra propriilor lor tovarăși răniți.

Dar cele mai multe nu-și abandonară prada. Colți ascuțiți sfâșiară beregata lui Kwuteg din două părți deodată.

Siona auzise și ea urletele lui Ulot. Când tăcerea inconfundabilă fusese din nou ruptă de zgomotele haitei care-și relua urmărirea, o cuprinsese o asemenea furie, încât crezuse că va exploda. Ulot fusese ales pentru această expediție datorită spiritului său analitic, darului său de a vedea întregul pornind de la câteva fragmente. El fusese cel care, scoțând nelipsita lupă din kit, examinase cele două volume ciudate, pe care le găsiseră împreună cu planurile Citadelei.

– Cred că-i un text cifrat, opinase el.

Și Radi... sărmanul Radi, primul dintre ei care își pierduse viața în cursul acestei aventuri, zisese:

– Nu ne putem permite nicio greutate suplimentară. Aruncă-le!

Dar Ulot obiectase:

– Ceva lipsit de importanță n-ar fi disimulat în felul acesta.

Kwuteg îl susținuse pe Radi:

– Am venit să punem mâna pe planurile Citadelei și le avem.

Cărțile astea-s prea grele.

Siona fusese însă de acord cu Ulot.

– O să le duc eu, rostise ea, împăcându-i pe toți.

Bietul Ulot!

Știuseră cu toții că era cel mai slab alergător din echipă. Ulot era lent în tot ceea ce făcea, dar limpezimea minții sale nu putea fi tăgăduită.

Ulot e demn de încredere.

Ulot *fusese* demn de încredere.

Siona își reprimă furia și-și canaliză energia pentru a-și spori viteza. Trunchiurile copacilor fulgerau pe lângă ea, sub razele lunii. Pătrunse în acel vid atemporal al maratonului, în care nu mai exista nimic altceva decât propriile ei mișcări, propriul ei trup executând ceea ce fusese condiționat să execute.

Bărbații o găseau frumoasă când alerga. Știa asta. Părul ei lung era strâns la spate ca să nu fluture în vânt. Îl acuzase pe Kwuteg de inconștientă când refuzase să-i urmeze exemplul.

Unde-i Kwuteg?

Părul ei nu era ca al lui Kwuteg. Avea acea nuanță foarte închisă de brun care se confundă adesea cu negrul, dar nicidecum culoarea de antracit a pletelor lui Kwuteg.

Cum se întâmplă câteodată într-o linie genetică, trăsăturile ei le reproduceau întocmai pe cele ale unei străbune de mult dispărute. Ovalul delicat al feței încadra o gură generoasă și niște ochi arzători, vigilenți, deasupra unui nas mic. Corpul ei devenise subțiratic după toți anii de alergări, dar emitea semnale sexuale puternice către bărbații din preajma ei.

Unde-i Kwuteg?

Haita nu se mai auzea și asta o alarmă. Așa se întâmplase și înainte ca lupii D să-l doboare pe Radi. Așa se întâmplase și când căzuse Setuse.

Își spuse că tăcerea putea să însemne și altceva. Kwuteg era, și el, tăcut... și puternic. Rana de la genunchi nu păruse să-l stânjenească prea mult.

Siona începu să simtă în piept durerea premergătoare tăierii respirației, o durere pe care o cunoștea prea bine din kilometrii lungi ai antrenamentelor. Sub colantul negru, trupul îi era scaldat în sudoare. Kitul, închis ermetic pentru a i se proteja prețiosul conținut în momentul traversării fluviului, îi sălta în bretele, pe umeri. Se gândi la planurile Citadelei, împăturite în kit.

Unde își ascundea Leto stocul de mirodenie?

Undeva, în interiorul Citadelei. Nu se putea altfel. Și nu se putea ca planurile să nu conțină un indiciu. Melanjul la care râvneau Bene Gesseritul, Ghilda și toți ceilalți... era un premiu care merita orice risc.

Cât despre cele două volume criptice... cel puțin într-o privință, Kwuteg avusese dreptate. Hârtia-cristal riduliană era grea. Dar Siona împărtășea interesul pe care-l manifestase Ulot. Nu încăpea îndoială că rândurile acelea cifrate ascundeau ceva important.

Brusc, chefniturile de vânatoare ale lupilor prinseră să răsune din nou în pădurea din spatele ei.

Fugi, Kwuteg! Fugi!

În față, deslușea acum, printre trunchiurile arborilor, porțiunea de luminis care mărginea Fluviul Idaho. Întrezări și scânteierea apei în lumina lunii.

Fugi, Kwuteg!

Ar fi vrut să audă un sunet, orice sunet, al vocii lui Kwuteg. Doar ei doi mai rămăseseră vii din cei unsprezece care porniseră în această cursă. Nouă plătiseră cu viața participarea la escapadă. *Radi, Aline, Ulot, Setuse, Inineg, Onemao, Hutye, Memar și Uala.*

Pentru fiecare dintre aceste nume, Siona rosti în gând o rugăciune adresată vechilor zei, nu tiranului Leto. Lui Shai-Hulud, mai ales, i se rugă.

Mă rog lui Shai-Hulud, cel care sălășluiește în nisip...

Dintr-odată, se pomeni ieșind din pădure, pe fâșia de gazon luminată de lună ce mărginea fluviul. Drept în fața ei, dincolo de o plajă îngustă de prundiș, sclișea suprafața apei. Plaja părea o panglică de argint însoțind cursul domol, uleios, al marelui râu.

Un strigăt puternic, venind din pădure, aproape că o făcu să încremenească. Recunosc vocea lui Kwuteg, răzbătând peste chefniturile sălbatice ale lupilor. Fără a-i rosti numele, ei îi adresa Kwuteg acel strigăt, acel îndemn monosilabic ce îngloba nenumărate discursuri – un mesaj de moarte și de viață:

– Fugi!

Zgomotele haitei se transformară într-o larmă înfiorătoare de hămăieli turbate și schelălăituri, dar glasul lui Kwuteg nu se mai auzi. Siona înțelese cum folosea Kwuteg ultimul dram de energie al vieții sale.

Îi întârzie pentru a-mi lăsa timp să mă salvez.

Dând ascultare îndemnului lui Kwuteg, țâșni spre malul apei și plonjă cu capul înainte. Contactul cu apa rece, după fierbințeala goanei, avu un efect paralizant. Câteva clipe, făcu eforturi disperate să se mențină la suprafață, încercând să-și tragă sufletul și să înoate. Prețiosul kit plutea deasupra umerilor și o lovea în ceafă.

Fluviul Idaho nu era prea lat în locul acesta. Abia dacă măsura vreo cincizeci de metri între cele două maluri ușor arcuite, cu porțiuni nisipoase, răscolite de rădăcini, alternând cu povârnișuri

invadate de stuf și ierburi înalte, unde apa zăbovea, refuzând să curgă conform traseului rectiliniu proiectat de inginerii lui Leto. Siona câștigă noi puteri, amintindu-și că lupii D erau condiționați să se oprească la fluviu. Teritoriul lor era delimitat, încoace, de malul fluviului și, în partea cealaltă, de zidul deșertului. Precută, înotă, totuși, ultimii metri pe sub apă și ieși la suprafață în umbra unui mal râpos, înainte de a se răsuci pentru a privi înapoi.

Haita era aliniată pe malul opus, cu excepția unui singur lup, care înaintase până la marginea râului. Stătea cu botul întins și cu labelle dinainte aproape în apă. Siona îl auzi scheunând.

O vedea, fără doar și poate. Lupii D erau vestiți pentru vederea lor pătrunzătoare. Leto cultivase cu grijă acest caracter genetic la gardienii pădurii sale, printre ai căror strămoși se numărau faimoșii Copoi Străjeri. Siona se întreabă dacă nu cumva lupii aveau să-și încalce, pentru prima oară, condiționarea. Erau vânători care se bizuiau în special pe vedere. Dacă lupul ce cutezase să înainteze până la marginea fluviului se hotăra să intre în apă, ceilalți aveau să-l urmeze. Siona își ținu răsufarea. Abia acum resimțea din plin povara zdrobitoare a oboselei. Alergaseră aproape treizeci de kilometri, iar ultima jumătate a distanței cu lupii D pe urmele lor.

Lupul de la marginea apei scheună din nou, apoi, dintr-un salt, reveni lângă tovarășii săi. Ca la un semnal, se întoarseră cu toții și dispărură în pădure.

Siona știa unde se duseseră. Lupii D aveau dreptul să devoreze tot ce vânau în Pădurea Interzisă. O știa o lume întregă. De aceea cutreierau în permanență pădurea – fiind paznici ai Sareerului.

– Vei plăti pentru asta, Leto, șopti Siona. Glasul îi sună ca un murmur, aproape la fel ca murmurul apei printre trestiiile din spatele ei. Vei plăti pentru Ulot, pentru Kwuteg și pentru toți ceilalți. Vei plăti.

Lăsă curentul s-o poarte ușor spre aval, până ce picioarele atinseră panta lină a unei plaje înguste. Încet, cu trupul înțepenit de oboseală, ieși din apă și se opri să verifice conținutul kitului.

Pachetul rămăsese uscat. Îl privi o clipă în lumina lunii, apoi își îndreptă ochii spre liziera pădurii de pe celălalt mal.

Dar cu ce preț! Zece prieteni dragi!

În ochi îi luciră lacrimi, dar, cum avea în ea stofa vechilor fremeni, lacrimile fură puține. Aventura primei traversări a fluviului, apoi a pădurii, în timp ce lupii D patrolau la hotarele dinspre nord, marșul cel lung prin Ultimul Deșert al Sareerului, escaladarea meterezelor Citadelei – toate acestea căpătau deja, în cugetul ei, o aparență de vis... chiar și cursa finală, cu haita în spate, o cursă pe care-o anticipase, fiindcă era cu neputință ca paznicii pădurii să nu intersecteze urma intrușilor și să-i aștepte la întoarcere... totul era un vis. Era... trecutul.

Am scăpat.

Puse pachetul la loc, etanșă kitul și-l prinse din nou pe umeri.

Ți-am străpuns dispozitivul de apărare, Leto!

Apoi se gândi la volumele cifrate. Era sigură că, printre rândurile acelea, se ascundea un secret ce avea să-i deschidă calea spre răzbunare.

Te voi distruge, Leto!

Nu *Te vom distruge!* Nu așa vedea lucrurile Siona. *Te voi distruge!* Avea s-o facă ea însăși.

Se întoarse și porni cu pași hotărâți spre livezile care începeau dincolo de malul acoperit cu gazon al fluviului. În timp ce mergea, își repetă în gând jurământul, adăugându-i cu voce tare vechea formulă fremenă ce includea numele ei întreg.

– Siona Ibn Fuad al-Seyefa Atreides este cea care te blestemă, Leto. Vei plăti pentru toate!

Fragmentul de mai jos, în traducerea lui Hadi Benotto, este extras din caietele descoperite la Dar-es-Balat:

M-am născut Leto Atreides II, în urmă cu peste trei mii de ani standard, socotind din clipa în care comand imprimarea acestor cuvinte. Tatăl meu a fost Paul Muad'Dib, iar mama mea a fost

concubina sa fremenă, Chani. Bunica mea după mamă a fost Faroula, o vestită neguțătoare fremenă de plante medicinale. Bunica din partea tatălui a fost Jessica, un produs al programului genetic elaborat de Bene Gesserit în vederea creării ființei de sex masculin înzestrate cu puterile Cucernicelor Maici ale Comunității Surorilor. Bunicul meu dinspre mamă a fost Liet-Kynes, planetologul care a organizat transformarea ecologică a Arrakisului. Bunicul meu după tată a fost *marele* Atreides, descendent al Casei Atreu, ale cărei origini se pierd în Antichitatea greacă.

Dar ajunge cu genealogia!

Bunicul din partea tatălui a murit, ca atâția alți eroi greci, încercând să-și ucidă dușmanul de moarte, bătrânul Baron Vladimir Harkonnen. Amândoi odihnesc acum, nu tocmai în pace, în memoria mea ancestrală. Nici tatăl meu nu e prea mulțumit. Am făcut ceea ce el n-a cutezat să facă, și acum spiritul său trebuie să suporte parțial consecințele.

Așa cere Poteca de Aur. Și ce e Poteca de Aur? veți întreba. Nici mai mult, nici mai puțin decât supraviețuirea omenirii. Noi, cei înzestrați cu darul preștiinței, cei care cunoaștem capcanele din viitorurile speciei umane, am avut dintotdeauna această responsabilitate.

Supraviețuirea.

Ceea ce credeți voi despre asta – grijile și bucuriile voastre mărunte, chiar suferințele și fericirile voastre – rareori ne interesează. Tatăl meu avea deja această putere. Eu o am și mai mult. Privirea noastră poate străpunge, din când în când, vălurile Timpului.

Această planetă, Arrakis, de unde conduc imperiul meu multigalactic, nu mai este ce era în epoca în care se numea Dune. Pe atunci, întreaga planetă era un deșert. Din deșertul acela nu mai există astăzi decât un vestigiu, Sareerul meu. Și nu mai există nici uriașii viermi care cutreierau în voie nisipurile, producând substanța numită melanj. Mirodenia! Dune era cunoscută doar ca sursă, *unica sursă*, a mirodeniei. Ce substanță extraordinară! Niciun laborator n-a izbutit vreodată să o sintetizeze. Este cea mai prețioasă substanță descoperită de omenire.

Fără melanj, care să catalizeze preștiința liniară a navigatorilor Ghildei, oamenii n-ar putea să parcurgă parsecii spațiului cosmic decât cu viteza unui melc. Fără melanj, Bene Gesseritul n-ar mai avea Dreptvorbitoare și Cucernice Maici. Fără proprietățile geriatrice ale melanjului, oamenii ar trăi și-ar muri după vechile norme: în jurul a o sută de ani. Astăzi, toate rezervele de mirodenie se află în depozitele Ghildei și ale Bene Gesseritului, în stocurile infime ale celor câtorva Case Mari ce mai supraviețuiesc și, firește, în gigantul meu stoc, la care râvnesc cu toții. Cum s-ar mai năpusti să mă prade! Dar nu se încumetă. Sunt conștienți că l-aș distruge în întregime, înainte de-a apuca să ajungă la el.

Nu. Preferă să vină la mine cu capul plecat și să-mi cerșească un pic de melanj. Iar eu le acord câte o rație, drept recompensă, sau le-o retrag, drept pedeapsă. Cât mă urăsc pentru asta!

Aceasta-i puterea mea, le spun eu. E darul meu.

Cu el mențin Pacea. Pacea lui Leto, în care trăiesc cu toții de peste trei mii de ani. E genul de liniște impusă cu forța, de care omenirea n-a avut parte decât în răstimpuri infime înaintea domniei mele. Iar dacă ați uitat, învățați din nou din aceste jurnale ce a însemnat Pacea lui Leto.

Am început redactarea notelor de față în primul an al administrației mele, în cursul stadiului inițial al metamorfozei, când mai eram încă, aproape în întregime, ființă umană, chiar și la înfățișare. Pielea păstrăvilor de nisip, pe care o acceptasem (și pe care tatăl meu o refuzase), îmi conferise o forță ieșită din comun, precum și o reală imunitate la agresiunile convenționale și la efectele înaintării în vârstă, dar aveam încă o formă umană recognoscibilă: două picioare, două brațe, o față încadrată de pliurile răsfrânte ale pielii de păstrăv.

Ah, fața aceea! E singurul lucru care nu s-a schimbat. Singura fracțiune de piele umană pe care-o mai pot înfățișa universului. Tot restul cărnii mele a rămas acoperit de corpurile contopite ale acelor minusculi vectori din adâncul nisipurilor, care într-o zi s-ar putea preschimba în uriași viermi de nisip.

Și chiar se vor preschimba... într-o zi.

Mă gândesc adesea la sfârșitul metamorfozei mele, care va fi *ca un fel de moarte*. Știu cum va trebui să se întâmple, dar nu cunosc momentul și nici care vor fi ceilalți actori. E singurul lucru pe care nu pot să-l știu. Sunt capabil să determin doar dacă Poteca de Aur continuă sau se sfârșește. Acum, când înregistrez aceste cuvinte, Poteca de Aur continuă și, cel puțin în această privință, sunt mulțumit.

De mult nu mai simt ciliile păstrăvilor sondându-mi carnea, pentru a închista apa trupului meu înlăuntrul barierelor lor placentare. Practic, acum formăm un organism unic, ei – derma, iar eu – forța care animă întregul... în cea mai mare parte a timpului.

În clipa de față, *întregul* ar putea fi considerat destul de voluminos. Mă aflu într-un stadiu pe care l-aș numi „prevermiform“. Corpul meu e lung de vreo șapte metri și are ceva mai mult de doi metri în diametru, fiind segmentat pe aproape toată lungimea. Fața mea Atreides se află la o extremitate, cam la înălțimea unui stat de om, iar brațele și mâinile (a căror formă a rămas aproximativ omenească) se găsesc chiar sub ea. Picioarele? Aproape în întregime atrofiate. De fapt, s-au redus la un fel de înotătoare, care au migrat către cealaltă extremitate a corpului. Cu totul, cântăresc în jur de cinci tone vechi. Menționez toate acestea deoarece știu că vor prezenta un interes istoric.

Cum reușesc să mă deplasez cu această masă considerabilă? Cel mai adesea, folosind Carul meu Regal de fabricație ixiană. Vă șochează? Întotdeauna, oamenii i-au urât și s-au temut de ixieni mai mult chiar decât mă urăsc și se tem de mine. Mai bine un rău cunoscut... Căci cine știe ce-ar fi în stare să fabrice sau să inventeze ixienii? Știe cineva?

Eu, unul, în niciun caz. Sau nu pe de-a-ntregul.

Dar, ce-i drept, am o oarecare simpatie pentru ixieni. Sunt atât de încrezători în știința lor, în tehnologia și mașinile lor. Adevărul este că, și ixienii, și eu, suntem convinși (indiferent despre ce ar fi vorba) că ne înțelegem unii pe alții. Ixienii îmi furnizează o mulțime de aparate și, de aceea, consideră că sunt îndreptățiți la recunoștința mea. De fapt, chiar și cuvintele pe care le citești acum

sunt imprimate de o mașină ixiană, numită dictatel. Când îmi proiectez gândurile într-un anumit fel, dictatelul intră în funcțiune. Mi-e de ajuns să gândesc în acest mod și cuvintele mele se imprimă pe foi de cristal ridulian având doar o moleculă grosime. Câteodată, comand tipărirea unor copii pe materiale cu un grad mai mare de perisabilitate. Cum au fost cele două caiete pe care mi le-a furat Siona.

Nu-i așa că e fascinantă Siona mea? Când veți ajunge să înțelegeți ce importanță are ea pentru mine, poate că vă veți întreba dacă aș fi fost realmente în stare s-o las să moară acolo, în pădure. Nici să nu vă-ndoți. Moartea este un eveniment absolut personal. Intervin rareori pentru a o împiedica. Și niciodată când cineva trebuie pus la încercare, cum este cazul Sionei. Aș putea s-o las să moară în oricare stadiu. Fiindcă, oricum, nu mi-ar trebui prea mult timp, conform criteriilor după care măsoar eu timpul, pentru a forma altă candidată.

În orice caz, până și pe mine mă fascinează Siona. Am urmărit-o în timpul goanei ei prin pădure. O observam prin intermediul aparatelor mele ixiene și mă întrebam cum de nu prevăzusem această escapadă. Dar Siona este... Siona. De-asta n-am făcut nimic pentru a opri lupii. Ar fi fost o mare greșeală. Lupii D nu sunt decât o prelungire a scopului meu, iar scopul meu este de a fi cel mai mare prădător cunoscut vreodată de universul uman.

Jurnalele lui Leto II

Scurtul dialog care urmează este atribuit unei surse manuscrise intitulată „Fragmentul de la Welbeck“. Se presupune că autorul ar fi Siona Atreides. Interlocutorii sunt Siona însăși și tatăl ei, Moneo, care a fost (după cum confirmă toate cronicile) majordomul și principalul consilier al lui Leto II. Dialogul datează dintr-o perioadă în care Siona, încă adolescentă, a primit vizita părintelui ei în camera de elevă a Școlii pentru Păstrăvăreșe din Orașul Festiv Onn, unul dintre marile centre urbane de pe planeta cunoscută astăzi sub numele de Rakis.

Conform notei explicative ce însoțește manuscrisul, Moneo venise la fiica sa în secret, pentru a o avertiza că risca să fie eliminată fizic.

SIONA: Cum ai reușit să supraviețuiești atâta vreme în preajma lui, tată? Își omoară apropiații. Știe toată lumea.

MONEO: Nu-i adevărat! Te înșeli. Nu omoară pe nimeni.

SIONA: De ce te simți obligat să minți?

MONEO: Îți spun adevărul. Nu omoară pe nimeni.

SIONA: Atunci, ce explicație ai pentru toate disparițiile despre care se știe?

MONEO: Viermele e cel ce ucide. Viermele care este Zeu. Leto sălășluiește în ființa Zeului, dar el nu ucide pe nimeni.

SIONA: Dar tu cum îți aperi viața?

MONEO: Știu să recunosc viermele. Îi deslușesc apropierea pe chipul și în mișcările lui Leto. Știu când se ivește Shai-Hulud.

SIONA: El nu e Shai-Hulud.

MONEO: Ei, așa era numit viermele pe vremea fremenilor.

SIONA: Asta știi și eu, din citite. Dar el nu-i Zeul deșertului.

MONEO: Taci, copilă nesăbuită! Tu nu știi nimic despre lucrurile acestea.

SIONA: Știu cât de laș ești!

MONEO: N-ai de unde să știi. N-ai fost niciodată în locul meu, ca să observi ce se petrece cu ochii lui, cu mâinile lui.

SIONA: Și ce faci când se apropie viermele?

MONEO: Mă retrag.

SIONA: E mai prudent. A omorât deja nouă Duncani Idaho, ca să nu-i socotim decât pe cei despre care avem confirmarea.

MONEO: Îți repet că el nu omoară pe nimeni!

SIONA: Care-i deosebirea? Leto sau vierme, acum sunt un singur trup.

MONEO: Dar sunt două ființe distincte: Leto, Împăratul, și *Viermele Care Este Zeu*.

SIONA: Ești nebun!

MONEO: Poate. Dar îl slujesc pe Domnul.

„Sunt cel mai pasionat observator de oameni care a existat vreodată. Îi observ atât înlăuntrul meu, cât și în afară. Trecutul și prezentul se amestecă uneori în mine, impunându-mi constrângeri stranii. Și, pe măsură ce metamorfoza continuă în carnea mea, cu simțurile mele se petrec lucruri minunate. Am impresia că percep totul în prim-plan. Auzul și văzul au o acuitate extraordinară. Simțul mirosului posedă o nemaipomenită putere de diferențiere. Detectează și identifică feromoni în proporție de trei la un milion. Știu cu precizie, fiindcă am făcut o mulțime de teste. De fapt, mai nimic nu poate scăpa simțurilor mele. Cred că v-ați îngrozi dacă ați ști ce pot să descopăr doar cu simțul mirosului. Feromonii voștri mă informează despre ceea ce faceți sau vă pregătiți să faceți. Ca să nu mai vorbim de gesturi sau de atitudini! Odată, am stat o jumătate de zi să observ un bătrân așezat pe o bancă din Arrakeen. Era un descendent de-a cincea generație al lui Stilgar, Naibul, dar nici măcar nu știa asta. I-am studiat pe îndelete poziția gâtului, cutele pielii de sub bărbie, buzele crăpate și umezeala din jurul nărilor, porii din dosul urechilor, șuvițele de păr cărunt care ieșeau de sub gluga distraiului său străvechi. Nici măcar o clipă nu și-a dat seama că era observat. Ha! Lui Stilgar nu i-ar fi trebuit mai mult de-o secundă sau două ca să-și dea seama. Dar bătrânul acela ședea, pur și simplu, așteptând pe cineva care n-a mai venit. În cele din urmă, s-a ridicat și-a plecat cu pași târșâiți. Întepenise de atâta stat pe bancă. Știam că n-aveam să-l mai revăd vreodată în carne și

oase. Era în pragul morții, iar apa sa avea să fie, neîndoios, irosită. Dar, de-acum, asta nu mai însemna nimic.“

Jurnalele Furate

Pentru Leto, locul acesta, unde aștepta sosirea actualului său Duncan Idaho, era cel mai interesant loc din univers. Conform mai tuturor criteriilor omenești, era un spațiu gigantic, nucleul unei serii complexe de catacombe aflate sub Citadelă. Din acest punct central porneau, ca niște spițe, încăperi-galerii de treizeci de metri înălțime și douăzeci de metri lățime. Iar exact în centrul nucleului – o sală circulară cu diametrul de patru sute de metri, sub un dom înalt de o sută de metri – era amplasat carul în care aștepta Leto.

Pentru el, aceste dimensiuni erau liniștitoare.

La Citadelă, abia trecuse de amiază, dar singura lumină din cripta subterană provenea de la câteva licurigloburi mobile, montate pe suspensii și reglate pe un portocaliu palid. Lumina nu pătrundea prea mult în adâncul galeriilor-spițe, însă amintirile puteau să-i redea lui Leto poziția exactă a tot ce se afla acolo: apa, osemintele, cenușa strămoșilor săi și a tuturor Atreizilor care trăiseră și muriseră începând din epoca Dunei... plus câteva containere cu melanj, menite să creeze iluzia că întregul stoc se afla aici, în cazul în care s-ar fi ajuns la o asemenea extremă.

Leto știa de ce venea Duncanul. Idaho prinsese de veste că tleilaxu erau pe cale să producă un alt Duncan, un alt Gholă creat conform specificațiilor Împăratului-Zeu. Prezentul Duncan se temea că urma să fie înlocuit după aproape șaiszeci de ani de serviciu. Ceva de genul acesta declanșa întotdeauna subversiunea Duncanilor. Un emisar al Ghildei îl vizitase cu puțin timp în urmă pe Leto pentru a-l avertiza că ixienii îi livraseră acestui Duncan un laser.

Pe Leto îl umflă râsul. Ghilda rămânea extrem de sensibilă la orice ar fi putut să amenințe precara ei rație de mirodenie. O înspăimânta ideea că Leto reprezenta ultima legătură existentă cu viermii de nisip care se aflaseră la originea actualelor rezerve de melanj.

Dacă eu mor departe de apă, nu va mai exista nici mirodenie. În vecii vecilor.

Asta era frica mare a Ghildei. Iar istoricii ei contabili o asigurau că Leto deținea cel mai uriaș stoc de melanj din univers. Ceea ce făcea din Ghildă un aliat aproape demn de încredere.

În timp ce aștepta, Leto își mișca mâinile și degetele, executând exerciții din moștenirea sa Bene Gesserit. Mâinile erau mândria lui. Sub membrana cenușie a pielii de păstrăv, mâinile cu falange lungi și degete mari opozabile mai puteau fi folosite aproape ca orice mâini omeneste. Spre deosebire de cioturile inutile ce fuseseră cândva picioarele lui, care reprezentau mai degrabă un inconvenient decât o rușine. Putea să se târască, să se rostogolească și să se arunce înainte cu o rezeziune uluitoare pentru un asemenea corp, dar uneori i se întâmpla să recadă pe cioturi și durerea nu era tocmai plăcută.

De ce întârzia atât Duncanul?

Leto și-l imaginează pradă ezitărilor, privind îngândurat de la fereastră orizontul fluid al Sareerului. Aerul prinsese viață sub arșiță, astăzi. Înainte de a cobori în criptă, Leto zărise un miraj la sud-vest. Oglinda caniculei proiectase pe întinderea de nisip imaginea răsturnată a unei cete de fremeni de muzeu care-și târau pașii pe lângă un sietch-dioramă destinat turiștilor.

Era răcoare în criptă, întotdeauna era răcoare, și lumina era întotdeauna slabă. Galeria dimprejur formau un cerc de găuri întunecate, ale căror pante, ascendente sau descendente, fuseseră astfel calculate încât să permită trecerea Carului Regal. Unele dintre galerii se prelungeau dincolo de niște ziduri false, pe distanțe de mai mulți kilometri, alcătuind o rețea de pasaje secrete, pe care Leto le săpase el însuși, cu ajutorul uneltelor ixiene.

Gândindu-se iarăși la întrevăderea care urma, Leto începu să simtă o oarecare nervozitate. Era una dintre reacțiile interesante, care-i făceau întotdeauna plăcere. Își dădu seama că se atașase într-o oarecare măsură și de actualul Duncan. Spera din toată inima ca Ghola-ul să supraviețuiască acestei întâlniri. Unii dintre ei reușeau. Era puțin probabil ca Duncanul să reprezinte o

amenințare reală pentru viața lui Leto, dar acest lucru trebuia lăsat în voia șanseii. Odată, încercase să-i explice asta unuia dintre primii Duncanii... chiar aici, în această sală.

- Ți se va fi părând ciudat faptul că, date fiind puterile mele, pot să mai vorbesc de șansă și de întâmplare, spusese Leto.

Duncanul se înfuriase.

- Nu lași tu nimic la voia întâmplării! Te cunosc prea bine!

- Naiv mai ești! Hazardul este esența universului nostru.

- Nu hazardul! Răul. Iar tu ești autorul răului!

- Excelent, Duncan! Răul este o plăcere dintre cele mai profunde. Luptând cu răul, ne ascuțim creativitatea.

- Nici măcar nu mai ești ființă umană!

O, câtă mânie răzbătuse din glasul Duncanului!

Pe Leto, acuzația îl iritase ca un fir de nisip în ochi. Se agăța de rămășițele eului său uman, chiar dacă iritarea reprezenta sentimentul cel mai apropiat de furie pe care-l putea resimți.

- Viața ta începe să devină un clișeu, îi reproșase el Duncanului.

La care acesta scosese, de sub mantaua de uniformă, o bombă miniaturală. Ce surpriză!

Leto adora surprizele, chiar și pe cele urâte.

Iată ceva ce n-am prevăzut! Îi spusese asta și Duncanului, care rămăsese înlemnit, ciudat de nehotărât într-un moment în care trebuia să dea dovadă de hotărâre.

- O chestie ca asta poate să te omoare, zisese în cele din urmă.

- Îmi pare rău, Duncan, dar, în cel mai rău caz, o să mă aleg cu câteva zgârieturi.

- Parcă ziceai că n-ai prevăzut asta!

Vocea Duncanului urcase dintr-odată în registrul acut.

- Duncan, Duncan! Când ai să înțelegi că pentru mine predicția absolută ar fi echivalentă cu moartea? Ce este mai cumplit de plictisitor decât moartea?

În ultima clipă, Duncanul încercase să arunce bomba în lături, dar materialul exploziv, instabil, își făcu efectul înainte de vreme. Duncanul murise. Ei, ce să-i faci... Oricum, tleilaxu aveau în permanență pregătit unul de schimb în cuvele lor axlotl.

Unul din licurigloburile mobile începu să clipească. Un sentiment de înfrigurare puse stăpânire pe Leto. Era semnalul lui Moneo. Devotatul Moneo își anunța Împăratul-Zeu că Duncanul era pe cale să coboare în criptă.

Ușa ascensorului pentru uz uman, dintre două galerii situate în arcul nord-vestic al vastei săli, se deschise. Duncanul ieși cu pași hotărâți. Nu era decât o siluetă minusculă, la aceeași distanță, dar ochii lui Leto puteau să discearnă până și cel mai infim detaliu – bunăoară, cuta de pe mâneca uniformei, care arăta că Gholu-ul stătuse, undeva, cu bărbia sprijinită în podul palmei. Într-adevăr, urma mâinii i se vedea încă sub bărbie. Iar mirosul îl preceda: Duncanul era îmbătat de propria-i adrenalină.

Leto păstră tăcerea, în timp ce Duncanul se apropia. Continua să observe amănuntele. În pofida anilor îndelungați de serviciu, Duncanul pășea cu același mers sprinten, tineresc. Datora asta dozelor minime de melanj pe care le absorbea. Purta vechea uniformă a Atreizilor, tunică neagră cu șoimul de aur în partea stângă a pieptului. O declarație interesantă, după toate aparențele: „Servesc onoarea vechilor Atreizi!“ Părul îi rămăsese aceeași cușmă neagră de caracul, iar trăsăturile feței, cu pomeții înalți, păreau dăltuite în piatră.

Tleilaxu știi, într-adevăr, cum se face un Gholu, gândi Leto.

Duncanul ținea sub braț mapa cafenie împletită din fibre, pe care-o purta cu el de ani buni. De obicei, conținea documentele pe care-și baza rapoartele, dar astăzi părea umflată de o greutate nefirească.

Laserul ixian.

Idaho înainta, în acest timp, fără a-și lua ochii de la fața lui Leto. Fața Împăratului-Zeu era, în mod tulburător, cea a unui Atreides, cu trăsăturile fine și ochii complet albaștri, care, pentru cei slabi de înger, constituiau o agresiune în sine. Fața aceea părea îngropată într-o glugă cenușie, formată din cutele mărunte ale pielii păstrăvului de nisip, despre care Idaho știa că se puteau închide fulgerător, într-un reflex de apărare instantaneu. Un fel de clipit de față, în locul unui clipit de ochi. Iar pielea ei era de

un roz neașteptat în griul din jur. Cu greu puteai evita gândul că fața lui Leto reprezenta ceva aproape obscen, o fărâ mă rătăcită de umanitate, capturată de o monstruozi tate neomenească.

Idaho se opri la doar șase pași de Carul Regal, fără a încerca să-și ascundă înverșunarea. Nici măcar nu se întreba dacă Leto știa de laser. Imperiul acesta se îndepărtase prea mult de vechea morală a Atreizilor, transformându-se într-un moloh nepăsător, ce strivea, în calea lui, ființe nevinovate. Trebuia suprimat!

– Am venit să discutăm despre Siona și alte câteva probleme, spuse Idaho, întorcând mapa în așa fel încât să poată scoate cu ușurință laserul.

– Foarte bine, răspunse Leto pe un ton plictisit.

– Siona este singura care a scăpat, dar mai are încă o bază plină de rebeli.

– Crezi că nu știu?

– Cunosci toleranța periculoasă pe care-o acorzi rebelilor! Ceea ce nu cunosc este conținutul pachetului pe care l-a furat ea.

– Ah, ce-a furat? Toate planurile Citadelei.

Pentru o clipă, Idaho redeveni Comandantul Gărzii Imperiale, profund șocat de o asemenea încălcare a regulilor de securitate.

– Și ai lăsat-o să fugă cu ele?

– Nu, tu ai lăsat-o.

Idaho făcu o mișcare de recul în fața acestei acuzații. Încet, proaspătul asasin potențial își recăpătă controlul.

– Asta e tot ce-a luat?

– Aveam și două caiete, copii ale jurnalelor mele, în locul în care țineam planurile. A luat și caietele.

Idaho studie fața impasibilă a lui Leto.

– Ce conțin jurnalele astea? Întrebă. Uneori, spui că-i vorba de niște memorii, alteori, că sunt niște cronici.

– Câte un pic din amândouă. Ar putea fi chiar și un soi de manual.

– Te afectează în vreun fel furtul acestor caiete?

Leto își îngădui un zâmbet vag, pe care Idaho îl interpretă drept negație. O undă de încordare parcurse o clipă trupul lui Leto când Idaho vârî mâna în mapă. Ce-avea să scoată? Arma sau

vreun document? Deși cea mai mare parte a corpului său posedă o remarcabilă rezistență la căldură, Leto știa că anumite porțiuni erau vulnerabile la fasciculul unui laser – fața, îndeosebi.

Idaho extrase din mapă un raport și, înainte chiar de a începe să-i dea citire, Leto sesiză semnalele pe care le emitea Ghola-ul. Idaho nu voia să-i prezinte informații. Voia să obțină răspunsuri. Avea nevoie de o justificare pentru o hotărâre deja luată.

– Am descoperit un Cult al Aliei, pe Giedi Prim, zise Idaho.

Leto rămase tăcut, în timp ce Idaho expunea amănuntele. *Ce plictiseală!* Lăsa gândurile să-i rătăcească. Adoratorii surorii tatălui său, moartă în urmă cu mii de ani, nu mai însemnau, astăzi, decât un prilej ocazional de amuzament. Dar Duncanii vedeau întotdeauna în asta un soi de amenințare latentă.

Idaho termină lectura raportului. Ce-i drept, agenții lui erau de o meticulozitate desăvârșită. Și de-o banalitate la fel de desăvârșită.

– Nu-i altceva decât o reînviere a Cultului lui Isis, comentă Leto. Pentru preoții și preotesele mele, suprimarea acestui cult și a adepților lui va fi o simplă distracție.

Idaho clătină din cap, ca și când ar fi vrut să răspundă unei voci dinlăuntrul său.

– Bene Gesseritul era de-acum la curent cu existența acestui cult, spuse el.

Asta îl interesă, într-adevăr, pe Leto.

– Surorile nu mi-au iertat niciodată faptul că le-am răpît programul genetic, rosti el.

– Treaba asta n-are nimic de-a face cu programul genetic, zise Idaho.

Leto nu lăsa să-i transpară amuzamentul. Duncanii erau întotdeauna extrem de sensibili la aspectele legate de genetică, deși unii dintre ei serveau, din când în când, drept reproducători.

– Înțeleg, spuse Leto. Mă rog, mai toate Surorile sunt puțintel țicnite, dar țicneala reprezintă un rezervor haotic de surprize. Iar unele surprize se pot dovedi valoroase.

– Nu văd care ar fi valoarea în cazul de față.

– Crezi că în spatele acestei secte se află Comunitatea Surorilor?

- Exact.

- Explică.

- Și-au creat un loc sfânt. Îl numesc „Sanctuarul Cristaiului“.

- I-auzi!

- Iar marea lor preoteasă este numită „Păstrătoarea Luminii lui Jessica“. Nu-ți spune nimic?

- Încântător!

De data aceasta, Leto nu încercă să-și ascundă amuzamentul.

- Ce ți se pare atât de încântător?

- Faptul că le-au reunit pe bunica și pe mătușa mea într-o singură zeitate.

Idaho clătină încet capul dintr-o parte în alta, fără să înțeleagă.

Leto își acordă un mic răgaz interior, nu mai mult de-o clipită. Bunica-din-el nu părea să aibă o părere prea bună despre acest cult de pe Giedi Prim. Se văzu nevoit să-i respingă amintirile și identitatea.

- Ce urmărește această sectă, după părerea ta? Întrebă Leto.

- E limpede. Crearea unei religii paralele, pentru a-ți submina autoritatea.

- E prea simplu. Or fi ele țicnite, Surorile, dar tâmpite nu-s.

- Idaho așteaptă o explicație.

- Vor mai multă mirodenie! zise Leto. Mai multe Cucernice Maici.

- Și îți creează probleme în speranța că ai să le mituiești?

- Mă dezamăgești, Duncan.

Idaho se mulțumi să-l privească lung pe Leto, care izbuti să emită un suspin – lucru destul de complicat pentru actuala sa conformație anatomică. Duncanii erau, de obicei, mai ageri la minte, dar probabil că planurile conspirative ale acestuia îi eclipsau istețimea.

- Și-au ales drept bază Giedi Prim, reluă Leto. Nu-ți sugerează nimic?

- Giedi Prim a fost fortăreața Harkonnenilor. Dar asta-i de-acum istorie antică.

– Sora ta a murit acolo, victimă a Harkonnenilor. E normal ca, în cugetul tău, Giedi Prim să se asocieze cu Harkonnenii. De ce n-ai pomenit nimic mai devreme?

– Nu mi s-a părut important.

Leto strânse din buze. Referirea la sora sa îl tulburase pe Duncan. Pe plan *intelectual*, Ghola-ul știa că nu era decât cel mai recent dintr-un lung șir de replici provenite, toate, din cuvele axlotl de pe Tleilax și avându-și obârșia în câteva celule originale. Duncanul nu putea să facă abstracție de amintirile sale resuscitate. Știa că Atreizii erau cei care-l salvaseră din robia Harkonnenilor.

Și indiferent ce altceva aș mai fi eu, gândi Leto, sunt încă un Atreides.

– Ce insinuezi? Întrebă Idaho.

Leto hotărî că era necesar un răcnet. Îi dădu drumul cu toată puterea:

– Harkonnenii stocau mirodenie!

Idaho se dădu un pas înapoi.

Leto continuă pe un ton mai scăzut:

– Există un stoc care n-a fost încă descoperit, pe Giedi Prim. Surorile încearcă să-l dibuie, folosindu-și trucurile religioase drept paravan.

Idaho se simți stânjenit. Odată formulat, răspunsul părea evident.

Iar eu nu l-am întrezărit, își spuse el.

Răcnetul lui Leto îl repusese cu brutalitate în rolul său de Comandant al Gărzii Imperiale. Idaho cunoștea cum funcționa economia Imperiului, simplificată la maximum: niciun sistem de dobânzi nu era îngăduit; toate tranzacțiile se efectuau cu bani gheață în momentul livrării. Singura monedă în vigoare purta efigia Împăratului-Zeu, dar se baza exclusiv pe mirodenie, o substanță a cărei valoare, deși enormă, nu contenea să crească. Prețul de cumpărare al unei întregi planete putea fi transportat într-o valijoară.

„*Controlează sistemul monetar și tribunalele. Restul lasă-l plebei*“, gândi Leto. Așa spunea bătrânul Jacob Broom, iar Leto

Îl auzea pe moșneag chicotind înlăuntrul lui. *Lucrurile nu s-au schimbat prea mult între timp, Jacob.*

Idaho inspiră adânc, apoi declară:

– Trebuie anunțat imediat Biroul pentru Credință.

Leto nu spuse nimic.

Interpretându-i tăcerea ca pe o invitație de a continua, Idaho trecu la alte rapoarte. Dar Leto nu-l asculta decât cu o fracțiune a spiritului său conștient. Ca și când ar fi conectat un circuit de supraveghere, care înregistra automat cuvintele și gesturile Duncanului, doar cu câte o amplificare ocazională a volumului, pentru formularea unui comentariu lăuntric:

Și acum va aduce vorba despre tleilaxu.

E un teren periculos pentru tine, Duncan!

Dar subiectul deschidea un fâgaș nou pentru reflecțiile lui Leto.

Viclenii tleilaxu continuă să-mi fabrice Duncanii pornind de la celulele originale. Sunt la fel de conștienți ca mine că fac un lucru prohibit de religie. Se știe că am interzis orice manipulare artificială în materie de genetică umană. Dar tleilaxu și-au dat de mult seama cât îmi prețuiesc Duncanii în calitate de comandanți ai Gărzii. Nu cred însă că sesizează și aspectul ironic al afacerii. Găsesc într-adevăr amuzant faptul că un fluviu poartă azi numele lui Idaho, pe când, cu veacuri în urmă, acesta era numele unui munte. Muntele acela nu mai există. L-am dărâmat pentru a obține materialul necesar construirii marelui zid care înconjoară Sareerul meu.

Firește, tleilaxu nu ignoră faptul că, uneori, reintroduc Duncanii în propriul meu program genetic. Duncanii reprezintă forța hibridă... și nu numai. Fiecare flacăra trebuie să aibă un atenuator.

Pe cel de față intenționam să-l cuplez cu Siona, dar acum s-ar putea ca asta să nu mai fie posibil.

Ha! Spune că trebuie „să le pun piciorul în prag“ celor de pe Tleilax. De ce nu întrebă direct: „Ești pe cale să mă înlocuiești?“

Aproape că mă tentează să-i spun.

Din nou, mâna lui Idaho se strecură în deschizătura mapei. Monitorul interior al lui Leto nu pierdu nicio măsură.

Laserul sau alte rapoarte? Alte rapoarte.

Duncanul e precaut. Nu vrea doar să se asigure că nu-i cunosc intențiile, ci caută „dovezi“ suplimentare care să-i demonstreze că nu sunt demn de loialitatea lui. Ezităările sale se prelungesc. Întotdeauna i se întâmplă asta. I-am spus de nenumărate ori că n-am să-mi folosesc preștiința pentru a determina momentul în care voi părăsi această formă trupească străveche. Dar el are dubii. Întotdeauna a avut dubii.

Caverna asta îi estompează vocea și, dacă percepția simțurilor mele n-ar fi atât de acută, aerul jilav de-aici ar masca semnalele chimice ale temerilor lui. Am să-i ecranez vocea din percepția mea imediată. Plicticos personaj a devenit Duncanul ăsta! Acum s-a apucat să-mi deruleze istoria – istoria! – răzvrătirii Sionei, fără-ndoială ca să încheie prin a-mi reproșa ultima ei escapadă.

„Nu-i o rebeliune banală“, zice el.

Dobitocul! Nu pricepe nimic. Toate rebeliunile sunt nu doar banale, ci și îngrozitor de anoste. Toate se desfășoară după același șablon. Forța lor motrice o constituie dependența de adrenalină și setea de putere personală. Toți rebelii, toți revoluționarii sunt aristocrați de debara. De-asta mi-e și atât de ușor să-i convertesc.

De ce oare nu sunt în stare Duncanii să audă într-adevăr când le explic toate astea? Am mai purtat o dată această discuție cu Duncanul ăsta, chiar aici, în criptă, în cursul uneia dintre primele noastre altercații.

„Arta guvernării pretinde să nu lași niciodată inițiativa în seama elementelor extremiste“, susținea el.

Câtă pedanterie! Extremiști apar la fiecare generație și nu are niciun rost să încerci să-i împiedici. Pentru că asta înțelege el prin „a nu lăsa inițiativa“. El ar vrea ca extremiștii să fie contracarați, controlați, persecutați, suprimați. Este dovada vie că nu există aproape deosebire între mentalitatea polițistă și cea militară.

Degeaba îi spun: „De extremiști nu trebuie să te temi decât dacă încerci să-i suprimi. Trebuie să le demonstrezi că vei și să folosești ceea ce au ei mai bun de oferit.“

„Sunt periculoși. Sunt periculoși!“ repetă el. Crede că, prin repetiție, creează un soi de adevăr.

Încet, pas cu pas, îi dezvolt metoda mea și chiar lasă impresia că mă ascultă.

„Asta e slăbiciunea lor, Duncan. Extremiștii văd lucrurile într-un mod mult prea simplist. Pentru ei nu există decât alb sau negru, bun sau rău, noi sau ei. Abordând în felul acesta problemele complexe, lasă cale liberă haosului. Arta guvernării, cum îi zici tu, este arta de a stăpâni haosul.“

„Nimeni nu poate face față oricărei forme de neprevăzut.“

„Neprevăzut? Cine vorbește de neprevăzut? Haosul n-are nimic de-a face cu neprevăzutul. Dimpotrivă, atributele sale sunt perfect previzibile. Printre altele, de pildă, doboară ordinea la centru și sporește forțele la extremități.“

„Păi, nu tocmai asta încearcă să facă extremiștii? Nu încearcă să răstoarne structurile ca să capete ei controlul?“

„Asta doar își închipuie că fac. În realitate, creează noi extremiști, noi radicali, și, în felul ăsta, continuă vechiul proces.“

„Și dacă un extremist întrevede complexitățile și te înfruntă din această perspectivă?“

„Atunci nu mai e vorba de-un extremist, ci de un pretendent la putere, un rival.“

„Mă rog... ce poți să faci în cazul ăsta?“

„Îl cooptezi sau îl ucizi. Așa s-a pus problema luptei pentru putere încă de pe vremea în care oamenii doar mârâiau unul la altul.“

„Bine, bine, dar ce te faci în cazul unei figuri mesianice?“

„Cum a fost tatăl meu?“

Duncanului nu-i convine întrebarea. Știe că, dintr-un anumit punct de vedere, sunt tatăl meu. Știe că pot să vorbesc cu vocea și personalitatea tatălui meu, că amintirile mele sunt precise, inalterabile și ineluctabile.

Răspunde cu o vădită reticență: „Ei bine... da, dacă vrei.“

„Duncan, toți așa-zișii mântuitori se află în mine, așa că știu ce vorbesc. Nu a existat niciodată vreun rebel cu adevărat dezinteresat, nu au existat decât niște ipocriți – indiferent că erau în mod conștient sau inconștient ipocriți.“

Vorbele astea îmi dau puțin de lucru cu memoriile mele ancestrale. Unii dintre cei dinlăuntrul meu n-au renunțat niciodată la convingerea că ei, și numai ei, dețineau cheia tuturor problemelor omenirii. De fapt, în privința asta, sunt exact ca mine. Și-i înțeleg, chiar dacă le spun că eșecul constituie o demonstrație de sine stătătoare.

Totuși, sunt nevoit să-i țin la distanță. N-are niciun sens să-mi bat capul cu ei. Acum nu mai sunt altceva decât niște simple memento-uri patetice... la fel ca acest Duncan, care stă proțăpît înaintea mea cu laserul lui...

Zei din adâncuri! M-a luat prin surprindere! Are laserul în mână și-l ține ațintit drept spre fața mea.

– Tu, Duncan? Și tu mă trădezi?

Et tu, Brute?

Fiecare fibră sensibilă din ființa lui Leto intră în alertă. Își simți tot corpul zvâcnind. Carnea viermelui avea propria ei voință.

Idaho rosti ironic:

– Spune-mi, Leto, de câte ori trebuie să-mi plătesc datoria de loialitate?

Leto recunoscu întrebarea mascată: „*Câți Duncani au mai fost înaintea mea?*” Întotdeauna voiau să afle asta. Fiecare Duncan punea această întrebare și niciodată nu era satisfăcut de răspuns. Cu toții păstrau unele îndoieli.

Cu vocea sa de Muad'Dib cea mai tristă, Leto întrebă:

– Nu te simți mândru de admirația pe care-o am pentru tine, Duncan? Nu te-ai întreat niciodată de ce te aleg mereu drept tovarăș, veac după veac?

– Fiindcă știi că nu poți găsi neghiob mai mare ca mine.

– Duncan!

Vocea unui Muad'Dib mânios îi zguduia întotdeauna pe Duncani. Deși Idaho știa că niciun adept Bene Gesserit nu stăpânise vreodată mai bine ca Leto puterile Glasului, reacția la auzul acestui glas era mai presus de voința lui. Laserul din mâna sa oscilă.

Pentru Leto, fu suficient. Se aruncă de pe car, într-un salt de-a rostogolul. Idaho nu-l văzuse niciodată părăsindu-și vehiculul în felul acesta și nici nu-și închipuise că i-ar fi fost cu

putință. Leto avea însă nevoie doar de două condiții: prezența unei amenințări reale, care să fie simțită din trupul-de-vierme, și slobozirea acestui trup. Restul se petrecea de la sine și cu o rapiditate care-l uimea chiar și pe Leto.

Preocuparea sa primordială era laserul. Putea să-i provoace răni relativ grave, dar foarte puțini oameni erau capabili să înțeleagă modalitățile corpului prevermiform de a contracta șocurile termice.

În saltul său, Leto îl izbi pe Idaho și laserul fu deviat în clipa în care țâșnea fasciculul. Unul dintre cioturile inutile ce fuseseră cândva picioarele lui repercută în percepția lui Leto un val năucitor de senzații violente. Vreme de o secundă, a existat doar o durere cumplită. Trupul-de-vierme era însă liber să acționeze și reflexele sale declanșară o succesiune de convulsii năprasnice. Leto auzi trosnet de oase rupte. Laserul fu proiectat pe dalele criptei de un spasm al mâinii lui Idaho.

Rostogolindu-se de pe corpul Duncanului, Leto se pregăti pentru un nou atac, dar nu mai era nevoie. Ciotul rănit continua să emită semnale dureroase și Leto simți că extremitatea carbonizată căzuse. Pielea păstrăvului de nisip închisese deja rana. Durerea acută de la început se redusese la o pulsație surdă.

Idaho se mișcă. Era limpede că trăgea să moară. Cușca toracică îi era în mod vizibil strivită. Abia dacă mai putea respira, dar izbuti să deschidă ochii și să-și ridice privirea spre Leto.

Cât de rezistente pot fi aceste trupuri vremelnice! gândi Leto.

Buzele lui Idaho nu pronunțară decât un singur cuvânt, abia deslușit:

– Siona...

Apoi viața îl părăsi.

Interesant, își spuse Leto. Să fie cu putință ca Duncanul și Siona... Nu! Acest Duncan a manifestat întotdeauna un real dispreț față de neroziile Sionei.

Leto urcă din nou în Carul Regal. De data aceasta fusese cât pe ce s-o pățească. Nu încăpea îndoială că Duncanul îi vizase creierul. Leto nu pierdea niciodată din vedere faptul că mâinile și pseudomembrele lui inferioare erau vulnerabile, dar avusese

grijă ca nimeni să nu afle că ceea ce fusese cândva creierul său nu mai era direct asociat cu fața. De fapt, nici nu mai era un creier de dimensiuni umane, ci o serie de conglomerate nodale, repartizate pe toată lungimea corpului său. Nu dezvăluise nimănui acest lucru, dar îl menționase în jurnalele sale.